

K E N D E L S E

afsagt af Tvistighedsnævnet den 20. maj 2019 i sagen 49.2018

A

v/advokat Cecilia Richard, Dansk El-Forbund

mod

B

v/ konsulent Jesper E. Ahrenst, Tekniq

I sagens behandling har som faste medlemmer af Tvistighedsnævnet deltaget landsdommer Ida Skouvig (formand), advokat Tine Benedikte Skyum (DA) og advokat Pernille Leidersdorff-Ernst (FH). Endvidere har som særligt sagkyndige medlemmer deltaget advokat Kim Koch, udpeget af Tekniq, og forbundssekretær Martin Frank Frederichsen, udpeget af Dansk El-Forbund.

Denne sag drejer sig om betaling for udearbejde i henhold til § 17 i Elektrikeroverenskomsten mellem Tekniq og Dansk El-Forbund.

Klageren, A, har ved sin faglige organisation, Dansk El-Forbund, ved klageskrift modtaget den 13. november 2018 indbragt sagen for Tvistighedsnævnet med endelig påstand om, at indklagede, B, skal betale 31.360,05 kr. til ham med procesrente fra den 4. september 2017.

Påstanden er opgjort således:

• rejsevejt看	12.255,30 kr.
• rejsekort	14.892,00 kr.
• pension (12 %)	3.360,01 kr.
• fritvalg	581,27 kr.
• ferietillæg (1 %)	271,47 kr.

Rejsevejtiden er opgjort på baggrund af en beregnet daglig rejsetid på 6,75 timer.

A har under mødet i Tvistighedsnævnet frafaldet et anbringende om godtgørelse efter ansættelsesbevisloven.

B har nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært frifindelse mod betaling af en mindre godtgørelse for mangelfuldt udfyldt ansættelsesbevis.

Sagen har sammen med sagen 48.2018, C mod B, været behandlet mundtligt på et møde i Tvistighedsnævnet den 4. april 2019. Indklagede har givet møde ved direktør D.

Sagsfremstilling

Virksomheden er via medlemskab af Tekniq omfattet af Elektrikeroverenskomsten mellem Tekniq og Dansk El-Forbund.

Mellem A, født den 30. oktober 1987, og B, CVR nr. xxxxxx, blev der den 23. september 2015 indgået en uddannelsesaftale, hvorefter A skulle uddannes som elektriker med specialet installationsteknik i en uddannelsesperiode fra den 28. september 2015 til den 2. oktober 2016. Aftalen omfattede et hovedforløb uden grundforløb. Efterfølgende ændrede erhvervsskolen ved en tilføjelse på uddannelsesaftalen specialet til styring og reguleringsteknik.

I uddannelsesaftalen, der var indgået ved anvendelse af Undervisningsministeriets blanket, var under punkt 1 om virksomhedens navn og adresse anført B, X. Dette var med håndskrift ændret til Y af erhvervsskolen. Det var desuden oplyst, at A havde bopæl i Z. I pkt. 2 om arbejdsstedet var rubrikken "Arbejdssted/hovedarbejdssted (udfyldes kun hvis forskellig fra adressen ovenfor):" ikke udfyldt. I rubrikken "Skiftende arbejdssteder:" var der sat kryds i rubrikken med "ja". Der var ikke anført noget i rubrikken "Ansættelsesvilkår i øvrigt" under punkt 8 om "Løn og andre vilkår".

I et tillæg af 16. december 2016 til uddannelsesaftalen, der ligeledes var udarbejdet ved brug af Undervisningsministeriets blanket hertil, var punkt. 1 om parterne og punkt. 2 om arbejdsstedet udfyldt på samme måde som i uddannelsesaftalen. I punkt 4 om "Ændringer" fremgik, at uddannelsesaftalen var ændret pr. den 23. december 2015, og der var sat kryds i rubrik C om "Ændring af speciale, nyt fast arbejdssted eller andre ændringer. Af punkt C fremgik, at specialet var ændret til "Elektriker, Installationsteknik".

Der er mellem parterne enighed om, at A i hele ansættelsesperioden alene udførte arbejde ved opførelsen af Æ.

Ved breve af 4. september 2017 rettede Dansk El-Forbund på vegne af C og A henvendelse til virksomheden med anmodning om betaling for bl.a. rejse- og udearbejde. Der blev herefter afholdt fællesmøde den 8. november 2017, hvor der var enighed om, at tvistbehandlingen skulle foregå efter erhvervsuddannelsesloven. Der blev herefter den 14. februar 2018 afholdt møde i El-Fagets Faglige Udvalg, hvor det blev konstateret, at der ikke kunne opnås enighed. Af referatet fremgår, at Dansk El-Forbund tog forbehold om at videreføre sagen i Tvistighedsnævnet. Dansk El-Forbund indbragte herefter sagen for Tvistighedsnævnet ved klageskrift af 13. november 2018.

I en mail af 1. april 2019 fra praktikpladskonsulent H, til virksomhedens partsrepræsentant, Jesper E. Ahrenst, har H bekræftet, at han ikke på noget tidspunkt har stillet C og A i udsigt, at de skulle have opgaver andre steder end i Æ, og at der i aftaler og tillæg hertil blev sat kryds i feltet "skiftende arbejdssteder" med det formål at klargøre, at de ikke skulle møde ind på virksomhedsadressen, men møde direkte på byggepladsen.

Der er fremlagt udskrifter fra "Rejseplanen" vedrørende tidsforbrug. Af udskriften fremgår, at rejsetiden mandag den 16. november 2015 fra virksomhedens adresse i Ø til Æ var på 3 timer og 3 minutter, mens returrejsen varede 3 timer og 42 minutter, i alt 6 timer og 45 minutter. Af en udskrift fra "Rejseplanen" fra januar 2019 fremgår, at rejsen på dette tidspunkt havde en varighed af i alt 4 timer og 45 minutter.

Af CVR fremgår, at B er stiftet den 20. juli 2015 af E, X, og at B siden 2. oktober 2015 har haft adresse Y. Der er ikke oplysninger om, at virksomheden har andre P-numre end det, der er knyttet til virksomhedens adresse i Ø.

Virksomhedens godkendelse som praktikvirksomhed er ikke fremlagt.

Retsgrundlaget

Af erhvervsuddannelseslovens § 52 fremgår følgende:

”En uddannelsesaftale skal være skriftlig og underskrevet senest ved aftaleforholdets begyndelse. Aftalen skal indgås på en formular, der er godkendt af børne- og undervisningsministeren efter indstilling fra Rådet for de Grundlæggende Erhvervsrettede Uddannelser.

Stk. 2. ...”

Af ansættelsesbevisloven fremgår bl.a. følgende:

”Arbejdsgiverens oplysningspligt

§ 2. Arbejdsgiveren skal give lønmodtageren oplysninger om alle væsentlige vilkår for ansættelsesforholdet, herunder mindst de oplysninger, der er opregnet i stk. 2, nr. 1-10. Oplysningerne skal gives senest en måned efter, at ansættelsesforholdet er påbegyndt. ...

Stk. 2. Arbejdsgiverens oplysningspligt omfatter mindst følgende oplysninger:

1) Arbejdsgiverens og lønmodtagerens navn og adresse.

2) Arbejdsstedets beliggenhed eller i mangel af et fast arbejdssted eller et sted, hvor arbejdet hovedsagelig udføres, oplysning om, at lønmodtageren er beskæftiget på forskellige steder, og om hovedsæde eller arbejdsgiverens adresse.

...”

Af vejledning til uddannelsesaftale indgået i henhold til erhvervsuddannelser, juli 2015, som er trykt på bagsiden af uddannelsesaftalen fremgår bl.a. følgende:

”Pkt. 1 Parterne

Her angives virksomhedens/arbejdsgiverens officielle adresse og det anføres, om virksomheden er personligt ejet, et selskab (f.eks. anparts- eller aktieselskab) eller et interessentskab, jf. CVR-registreringen.

Feltet: "SE-nr. til afregning af lønrefusion" skal kun udfyldes, hvis SE-nr. benyttes i forbindelse med udbetaling af refusion for elevens skoleophold og SE-nr. ikke er identisk med CVR-nr. Hvis SE-nr. angives, skal det være det samme nummer som det, der står på elevens lønseddel.

Pkt. 2 Arbejdsstedet

Hvis eleven uddannes et andet sted end på adressen under pkt. 1, angives det her. Efter lov om ansættelsesvilkår har eleven krav på at kende den fysiske lokalitet for arbejdets udførelse.

P-nr.: Efter CVR-loven skal hver geografisk afdeling af en virksomhed have sit eget P-nr. (produktionsenhedsnummer). Find evt. P-nummeret på www.virk.dk.

Skiftende arbejdssteder: Sæt kryds i feltet, hvis der alene er tale om at eleven, fx en tømrerelev, fra virksomheden tager ud til forskellige arbejdspladser. Udstationering i anden virksomhed anføres under pkt. 9.

...

Pkt. 8 Løn og andre vilkår

...

Oplysninger om ansættelsesvilkårene skal anføres i henhold til lov om arbejdsgivers pligt til at underrette lønmodtageren om vilkårene for ansættelsesforholdet.

Eksempler på vilkår: - Adresser på skiftende arbejdssteder, jf. afkrydsningen i punkt 2 - Oplysninger om tavshedspligt - Oplysninger om straffeattest Eventuelle vilkår, som ikke følger direkte af lov eller kollektiv overenskomst kræver godkendelse af det faglige udvalg, og skal derfor fremgår af pkt. 11.

...”

Af Elektrikeyoverenskomst 2014-2017, der var gældende for uddannelsesaftalerne, fremgår af § 17 om Elektrikeylærlinge pkt. 9 følgende:

”9. Udearbejde

9.1 Arbejde uden for virksomheden

Med virksomhedens hjemsted (faste adresse) som udgangspunkt ved beregning af udearbejde gælder følgende:

I afstand til arbejdspladsen indtil og med 14 km i luftlinje fra virksomheden betales ikke rejsetid og transportudgifter, når lærlingene efter aftale skal møde på arbejdspladsen til den i virksomheden fastsatte arbejdstids begyndelse.

Hvor geografiske forhold bevirker, at den nærmeste vej fra virksomheden til arbejdsstedet forøges med mere end 2 km i forhold til luftlinjen, måles afstanden ad nærmest farbare vej mellem virksomheden og arbejdsstedet.

Ved tilkaldelse fra arbejdspladsen - til virksomhedens hjemsted eller anden arbejdsplads - skal medgået tid og transport betales af virksomheden. Når afstanden fra virksomheden til arbejdspladsen er mere end 14 km i luftlinje, skal rejsetid og transportudgifter (uanset lærlingens bopæl) betales af virksomheden - i alle tilfælde regnet fra virksomhedens adresse til arbejdsstedet og ad den for virksomheden billigste rute med godtgørelse for offentlige transportmidler og med en betaling for rejsetiden.

I de sidste 3 halvår af uddannelsestiden pr. time kr. 28,80

I den forudgående del af uddannelsestiden pr. time kr. 17,80.”

Forklaringer

A har forklaret, at han fik at vide af praktikpladskonsulenten på erhvervsskolen, at der var en mulighed for en praktikplads ved byggeriet af Æ. Han var til møde med D, inden uddannelsesaftalen blev lavet. Han har ikke deltaget i udarbejdelsen af uddannelsesaftalen, og han ved ikke, hvem der har ændret oplysningen om virksomhedens adresse, eller hvorfor adressen blev ændret. Han kunne oprindeligt ikke få det speciale, som han gerne ville have, men det blev efterfølgende muligt, da virksomheden købte afdelingen i Ø, og derfor blev tillægget til uddannelsesaftalen lavet. Det blev ikke drøftet, hvor arbejdet skulle udføres, men han var godt klar over, at han skulle arbejde i Æ, så længe projektet varede. Han vil tro, at projektet havde en varighed af 1-1½ år. Han vidste ikke, hvad der derefter skulle ske. Aftalen var tidsbegrænset. Han tænkte, at det kunne være, at der var mulighed for en forlængelse, hvis han gjorde det godt, men det var ikke noget, der blev talt om.

C har forklaret, at han fik at vide af A, at der var arbejde at få ved opførelsen af Æ. I første omgang blev han ansat som arbejdsmand, men efter en måned fik han mulighed for at indgå en uddannelsesaftale med B. Han var til samtale med D og fik at vide, at praktikperioden primært ville foregå i Æ. Det var der ikke noget overraskende i for ham, fordi baggrunden for indgåelsen af uddannelsesaftalen var, at virksomheden havde brug for arbejdskraft ved opførelsen af Æ. Han vidste således godt, at han skulle arbejde i Æ i sin praktikperiode, selv om det ikke stod i uddannelsesaftalen. Han havde ikke noget at gøre med udarbejdelsen

af uddannelsesaftalen. Han talte ikke på noget tidspunkt med D om kørepenge. Uddannelsesaftalen blev på et tidspunkt forlænget, og derfor blev der lavet et tillæg til aftalen. Han deltog heller ikke i udfyldelsen af tillægget, og der var ingen drøftelse derom. Da han fik sin sidste lønseddel ved uddannelsesaftalens ophør, var der en post, som han ikke forstod. Han kontaktede derfor El-Forbundet, som derefter stod for det videre forløb. Han har aldrig været på virksomhedens adresse i Ø, og han ved ikke, om det var tanken, at han på et tidspunkt skulle til Ø for at arbejde. Punktet i uddannelsesaftalen om skiftende arbejdssteder forstod han således, at der var mulighed for at sende ham ud til andre projekter, hvis der ikke var opgave ved statsfængslet.

D har forklaret, at han er administrerende direktør for E. Afdelingen i Ø blev købt på grund af arbejdet i Æ. E var underleverandør til F under opførelsen af Æ. I aftalegrundlaget var der en klausul om ansættelse af lærlinge til projektet. Han fik en del hjælp fra den lokale erhvervsskole til at skaffe arbejdskraft til byggeriet. Det var skolens praktikpladskonsulent, H, der hjalp ham med kontakten til C og A. De holdt et møde på skolen, hvor de talte sammen i ca. 1 time. H sagde, at eleverne kunne ansættes til projektet i 1-årige aftaler, og det var H, der lavede aftalerne og tillæggene hertil. Han skrev derfor under på uddannelsesaftalerne i tillid til, at H havde styr på det. Der var på intet tidspunkt tale om, at eleverne skulle arbejde andre steder end i Æ, og H nævnte ikke noget om kørepenge mv. Der blev samtidig ansat en anden elektrikerlev på samme vilkår. Virksomheden har indgået en forligsmæssig løsning vedrørende et krav, som El-Forbundet på vegne af en tredje elev har rejst efter samme bestemmelse i overenskomsten.

Procedure

A har til støtte for sin påstand navnlig anført, at virksomhedens hjemsted (faste adresse) i uddannelsesaftalerne er angivet som Y, og at arbejdet blev udført på Æ. Han har derfor i medfør af overenskomstens § 17, stk. 9.1, krav på betaling for udearbejde, idet han – målt i forhold til virksomhedens hjemsted i Ø - har mere end 14 km i luftlinje til arbejdsstedet. Det kan ikke lægges til grund, at det er aftalt mellem parterne, at han var ansat med statsfængslet som ansættelsessted, idet der ikke stod noget herom i den oprindelige uddannelsesaftale, som tværtimod alene angav virksomhedens adresse i Ø. Virksomheden, der er ansvarlig for affattelsen af aftalen, har bevisbyrden for en sådan aftale, og den er ikke løftet. Det er helt sædvanligt for elektrikere, at de er ansat på virksomhedens adresse, men udfører arbejde på byggepladser, således at de aldrig eller næsten aldrig kommer på virksomhedens adresse. Der er ikke grundlag for at antage, at A var klar over, at det forholdt sig anderledes for hans vedkommende. Det er i forhold hertil uden betydning, hvor han havde bopæl, idet bestemmelsen om udetid i overenskomsten er udformet med henblik på, at virksomheden ved afgivelse af tilbud kan beregne prisen for kørsel fra virksomhedens adresse uden at skulle tage hensyn til, hvor den enkelte ansatte bor. Under alle omstændigheder kan det efter overenskomsten slet ikke lade sig gøre, at ansætte en elev med en byggeplads som ansættelsessted. Det følger således af overenskomstens § 14, at der kun i ganske særlige tilfælde kan ske ansættelse af en svend på en byggeplads, og bestemmelsen herom finder ikke anvendelse i elevforhold. Også af den grund er ansættelsesstedet virksomhedens adresse i Ø. Der er ikke på baggrund af tidsforløbet grundlag for at anse kravet for bortfaldet ved passivitet, og der er heller ikke grundlag for at antage, at A ved sin adfærd har givet virksomheden grundlag for at tro, at kravet var bortfaldet.

Kravet skal opgøres i overensstemmelse med overenskomstens § 17.9.1. med udgangspunkt i virksomhedens adresse i Ø sammenholdt med de fremlagte oplysninger om rejseudgift og rejsetid. Overenskomsten må, når den sammenholdes med ferielovens § 26 og praksis efter denne bestemmelse, forstås på den måde, at kravet vedrørende transportudgiften er et vederlag og ikke en omkostningsdækning. Der er derfor krav på ferietillæg, fritvalg og pension heraf.

Kravet kunne have været krævet forrentet allerede fra de enkelte ydelsers forfald. Ydelserne forfaldt løbende i takt med lønnen. Kravet kan derfor i hvert fald kræves forrentet fra påkravsskrivelsen den 4. september 2017.

B har til støtte for sin påstand navnlig anført, at A blev ansat på arbejdspladsen/byggepladsen G efter en drøftelse mellem virksomheden, erhvervsskolen og eleverne, at alle var bekendt med, at ansættelserne var baseret på opgaver på denne arbejdsplads, og at A ikke blev stillet i udsigt, at han skulle arbejde andre steder. Ansættelsen er således ikke sket med udgangspunkt i virksomhedens adresse i Ø, og der er intet til hinder for, at en ansættelse kan ske på en arbejdsplads eller en byggeplads. Da A ikke skulle møde ind på adressen i Ø, er betingelserne for betaling af udearbejde efter overenskomstens § 17.9. ikke opfyldt. Der blev ikke rejst krav om betaling under ansættelsen, og kravet blev først rejst længe efter, at A var ophørt i virksomheden. As passivitet er derfor udtryk for en fælles forståelse om, at ansættelsesforholdene var aftalt til G, og i øvrigt indebærer det, at et eventuelt krav er fortabt ved passivitet. Der kan under alle omstændigheder kun blive tale om en mindre godtgørelse efter ansættelsesbevisloven, fordi det ikke fremgik af uddannelsesaftalerne, at ansættelsesstedet var byggepladsen.

Kravet skal under alle omstændigheder opgøres på baggrund af de priser, der gjaldt i 2015 og 2016. Der er tale om et beløb, der skal dække en udgift, og der er derfor ikke tale om et vederlag, der skal tillægges ferietillæg, fritvalg og pension. Det forhold, at beløbet er skattepligtigt, indebærer ikke, at det skal betragtes som et lønbeløb. Et krav vedrørende rejsetid skal desuden opgøres på baggrund af en daglig rejsetid på 4 timer og 45 minutter.

Et eventuelt krav kan tidligst kræves forrentet fra sagens indbringelse for Tvistighedsnævnet, idet det først på dette tidspunkt stod klart for virksomheden, at A ville prøve sagen

Efterfølgende oplysninger

El-Forbundet har efterfølgende oplyst, at det anerkendes, at kravet vedrørende transportudgifter skal opgøres på baggrund af 2015 priser.

Kravet vedrørende A, der herefter er opgjort til 26.084,94 kr., er opgjort således:

• Rejsevejtid	12.255,30 kr.
• Rejsekort	8.812,86 kr.
• Pension (12 %)	1.932,22 kr.
• Fritvalg	451,11 kr.
• Feriepenge (12,5 %)	2.633,51 kr.

Der er ved opgørelsen af kravet beregnet feriepenge med 12,5 % i modsætning til det tidligere opgjorte krav, hvor der er beregnet ferietillæg med 1 %.

Tvistighedsnævnets begrundelse og resultat.

Virksomhedens hjemsted

Efter erhvervsuddannelseslovens § 38, stk. 6, nr. 1, træffer Det faglige udvalg afgørelse med hensyn til godkendelse af praktikvirksomheder. En virksomhed, der ønsker at ansætte elektrikerlærlinge, skal i overensstemmelse hermed godkendes af Det faglige udvalg for elektrikeruddannelsen.

Ifølge retningslinjer for Det faglige udvalg for elektrikeruddannelsen, som findes på hjemmesiden for EVU – El- og Vvs branchens uddannelsessekretariat, gælder en godkendelse for det konkrete arbejdssted (P-nummer). For Det faglige udvalgs behandling af ansøgningen gælder desuden reglerne i bekendtgørelse nr.

26 af 15. januar 1991 som ændret ved bekendtgørelse nr. 1256 af 29. december 2003 om de faglige udvalgs behandling af sager om godkendelse af virksomheder som praktiksteder for elever i erhvervsuddannelser.

Praktikvirksomhedens navn og adresse er i uddannelsesaftalen under punkt 1 om ”Parter” angivet som B, Y, hvor virksomheden ifølge CVR har hjemsted med P-nr.xxxxxxx. Der foreligger ikke oplysninger om, at virksomheden havde afdelinger eller filialer med selvstændigt P-nummer andre steder, herunder ved byggepladsen på Æ, hvor Æ var under opførelse. Herefter og da der ikke er fremlagt oplysninger om virksomhedens godkendelse som praktikvirksomhed efter erhvervsuddannelsesloven, lægger Tvistighedsnævnet til grund, at virksomhedens godkendelse som praktikvirksomhed vedrørte ansættelse af elever med hjemsted på virksomhedens adresse på Y, Ø, med P-nr. xxxxxxx.

Allerede fordi det således ikke kan lægges til grund, at virksomheden havde godkendelse til at ansætte elever med hjemsted på byggepladsens adresse, kan byggepladsen ikke i forhold til beregningen af udearbejde efter § 17.9.1 i overenskomsten anses for virksomhedens hjemsted. Det kan under disse omstændigheder ikke føre til et andet resultat, at det efter bevisførelsen kan lægges til grund, at A ved indgåelsen af uddannelsesaftalen var klar over, at han under sit praktikophold i virksomheden alene skulle udføre arbejde på byggepladsen i Æ.

A har herefter krav på betaling for udearbejde efter overenskomstens § 17.9.1 beregnet med udgangspunkt i virksomhedens hjemsted på adressen Y.

Passivitet

Efter en henvendelse fra C den 4. juli 2017, hvis uddannelsesaftale udløb den 31. maj 2017, konstaterede El-Forbundet ved et løntjek, at hverken C eller A havde fået betaling for udearbejde, og El-Forbundet sendte derefter et påkrav til virksomheden den 4. september 2017 på begge elevers vegne. Den 8. november 2017 blev der afholdt et fællesmøde, hvor der var enighed om, at sagen i stedet skulle behandles af Det faglige udvalg. På et møde i Det faglige udvalg den 14. februar 2018 blev det konstateret, at der ikke kunne opnås enighed om kravet, og El-Forbundet tog på As vegne forbehold om at indbringe sagen for Tvistighedsnævnet. Sagen blev herefter ved klageskrift af 13. november 2018 indbragt for Tvistighedsnævnet. Der er under disse omstændigheder ikke grundlag for at anse kravet for bortfaldet ved passivitet, ligesom der ikke er grundlag for at antage, at A har givet virksomheden det indtryk, at kravet ikke ville blive forfulgt.

Beregningen af udearbejde

a) Transportudgifter

Dansk El-Forbund har efter mødet i Tvistighedsnævnet fremsendt en ny og lavere beregning af transportudgiften, som nu er foretaget på baggrund af priserne i 2015. Det lægges i overensstemmelse hermed til grund, at udgiften til transport fra virksomhedens hjemsted til byggepladsen t/r for As vedkommende kan opgøres til 8.812,86 kr.

De faste medlemmer af nævnet er ikke enige om, hvorvidt overenskomsten skal fortolkes således, at der er tale om en omkostningsdækket ydelse, hvoraf der ikke skal beregnes ferietillæg, fritvalg og pension, eller et lønbeløb, hvoraf der skal beregnes ferietillæg, fritvalg og pension. De faste medlemmer er enige om, at nævnet ikke kan tage stilling til denne fortolkningstvivl, og kravet om ferietillæg, fritvalg og pension af transportudgiften tages derfor ikke under påkendelse, jf. erhvervsuddannelseslovens § 65, stk. 2.

Da der ikke er grundlag for at anse kravet for bortfaldet ved passivitet, tages kravet vedrørende transportudgift herefter til følge med 8.812,86 kr. for As vedkommende.

b) Rejsevejtid

På baggrund af de fremlagte oplysninger om rejsetiden i 2015 lægger 3 voterende til grund, at den daglige rejsetid var 6 timer og 45 minutter fra virksomhedens adresse til Statsfængslet, mens 2 voterende lægger til grund, at rejsetiden var 4 timer og 45 minutter. Efter udfaldet af stemmeafgivningen lægges det til grund, at rejsetiden var 6 timer og 45 minutter.

Der er enighed mellem parterne om, at beløbet er en løndel, der efter overenskomsten skal tillægges ferietillæg, fritvalg og pension.

As krav vedrørende rejsevejtid udgør herefter 12.255,30 kr. med tillæg af fritvalg 262,41 kr. og ferietillæg på 122,55 kr., i alt 12.640,26 kr. Tvistighedsnævnet har således ikke taget hensyn til, at der i den opgørelse af kravet, som El-Forbundet har fremsendt efter nævnsmødet, er beregnet feriepenge i stedet for ferietillæg. Da der er tale om et efterbetalingskrav, tillægges kravet alene pension med 8 %, som er virksomhedens andel, idet A må afholde sin egen andel af pension. Virksomhedens pensionsbidrag udgør 1.011,22 kr. Virksomheden skal således betale i alt 13.651,48 kr. vedrørende rejsevejtid.

Virksomheden skal herefter betale i alt 22.464,34 kr. til A med rente som nedenfor bestemt, idet det bemærkes, at kravene forfaldt løbende til betaling månedligt i lighed med lønkrav og derfor i hvert fald kan kræves forrentet fra den 4. september 2017 som påstået.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger til den anden part.

T h i b e s t e m m e s:

B skal inden 14 dage til A betale 22.464,34 kr. med procesrente fra den 4. september 2017.

Påstanden om ferietillæg, fritvalg og pension af betalingen for transportudgifter tages ikke under påkendelse.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger til den anden part.

Denne kendelse kan inden 8 uger efter nævnets afgørelse indbringes for domstolene. Såfremt sagen indbringes for domstolene, anmoder Tvistighedsnævnet om at blive orienteret.